

Procházka romantickým údolím Zátíšského potoka.

Na naši čtvrtěční procházku, jsme se sešli za pěkného slunečného počasí, na návsi bývalé osady Lhotka. Pamětníci by to zde mohli poznat snad jedině podle kostela s velmi neobvyklým názvem. Kostel **Panny Marie Královny míru**. Jinak, kam oko dohlédne samý panelák.

Nenápadná architektura kostela, kontrastuje s příčinou jeho vzniku, byla to reakce na nesmyslné stržení mariánského sloupu na Staroměstském náměstí, v roce 1918. Ten byl postaven z vděčnosti za mír, po skončené třicetileté válce, jedné z nejkrutějších náboženských válek v Evropě. V kněžišti kostela je proto umístěna kopie sochy Panny Marie, vytvořená sochařem Břetislavem Bendou, podle torza ze strženého sloupu. Na stěnách unikátní Křížová cesta a za oltářem nádherné vitráže, znázorňující věže kostela chrámu Matky Boží před Týnem, připomínající duchovní spojení s Mariánským sloupem postaveným v roce 1650.

Velmi strohá, ale efektní a umělecky vzácná výzdoba interiéru.

Kostel stojící v Mariánské ulici, postavený v roce 1935 za rekordních šest měsíců, není příliš vzdálený od pramene Zátíšského potoka, ten budeme sledovat téměř až do míst, kde se vlévá do Vltavy.

Cesta k prameni vede podle bývalého koupaliště Lhotka. Kdysi krásné a v létě obležené přírodní koupaliště, doplňované pitnou vodou, je dnes v podobě zarostlého rybníčku za zrezivělým plotem. Složitý boj místních obyvatel za jeho záchranu, donutil zastupitelstvo Prahy 4, k výkupu celého pozemku, a k údajnému slibu, že bude celý areál včetně šaten, občerstvení a terénních úprav, otevřen ještě v této letní sezóně. Zatím to tak vůbec nevypadá, práce na obnově ani nezačaly.

Pramen Zátíšského potoka je v parku hned kousek pod koupalištěm a všechno nasvědčuje tomu, že voda z koupaliště, průsakem tento pramínek přiživuje. Některé zdroje dokonce uvádějí že potok pramení přímo ve lhoteckém koupališti.

Taková to byla ve Lhotce nádhera ještě před několika lety.

A toto je současnost, břehy zarostlé náletovým plevellem, šatny a veškeré stavební prvky v rozkladu včetně oplocení.

V pozvánce jsme si napsali že naše vycházka povede romantickým údolím zátišského potoka. Najít v dnešní době ve velkoměstě něco opravdu romantického, není ale vůbec jednoduché,

Ať se vrtnete kam chcete, v okamžiku vám dýchá na záda automobil, cyklista, nebo v nejlepším případě nějaký šílený běžec. Dobře to vyhodnotila jedna z turistek, že chodec je dneska ohrožený druh. Máme s tím již své zkušenosti a tak nás to snad ani moc nepřekvapuje.

V Hodkovičkách, v lesnatém údolí Zátišského potoka, kdysi romantika opravdu nechyběla. Poměrně malá vzdálenost od Prahy, přispěla k tomu, že tu uprostřed přírody vzniklo několik výletních restaurací, hotel a dokonce Šubert Rücklovy Sluneční lázně. To vše na přelomu devatenáctého a dvacátého století. Současně na jižním svahu vzniklo mnoho zajímavých staveb, soustředěných v ulicích Na dlouhé mezi, V zátiší a V lučinách.

Ještě než jsme se do těchto ulic vydali zastavili jsme se u pramene Zátíšského potoka. Zbytky sněhu na trávníku a to, jak jsme nabalení svědčí o tom, že je skutečně 29. ledna.

Ulice V Zátíší, bydlení v přírodě, natolik prestižní, že sem v roce 1927 nechal místní hoteliér F. Jiroušek zřídit autobusovou linku z Jungmannova náměstí.

Ze známých osobností se zde usadil úspěšný politik, vlastenec a posléze hradní kancléř prezidenta Masaryka, Přemysl Šámal. Na jeho osobě Němcům za okupace obzvláště záleželo. Umučili jej k smrti v roce 1941 v berlínské věznici Moabit.

Krásná a dobře udržovaná vila s ateliérem a zahradou plnou soch, to je bývalé působiště sochaře Jana Hány.

**J. Hána,
Náhrobek Jany Rybářové, Vyšehrad.**

Jan Hána 1927- 1994, vytvořil ve zdejším ateliéru sousoší „Mé Vlasti“, pro Národní divadlo. Jeho díla jsou vystavena v Národní galerii i v Jihočeské galerii na Hluboké.

V zalesněném údolí se nedá přehlédnout Diagnostický ústav Na Dlouhé mezi. Zařízení sloužící dívkám již od začátku dvacátého století. Po rekonstrukci a přístavbě se pyšní téměř nezapamatovatelným názvem : Středisko výchovné péče, se zaměřením na psychosociální problémy dívek 15-18 letých, včetně mladistvých matek“.

Bývalé Šubert Rücklovy Sluneční Lázně.

Ty si v minulých letech zahrály i v jedné z epizod Hříšných lidí města pražského. Dnes je zde soukromé sanatorium „ Pronatal „ Centrum asistované reprodukce, včetně umělého oplodnění. To by nám zas až tak nevadilo, jen kdyby sem po uzounké silničce nepřijíždělo jedno auto za druhým. Zřejmě to brzy bude jediný způsob, jak zajistit abychom zcela nevymřeli.

K pohodě celého údolí nepochybně přispívá vila Lalotta, v podobě pohádkového zámku. Tu si zde postavil ve druhé polovině 19. století továrník Hans Kropf.

Ten v roce 1880 vysadil v ulici V Lučinách v okolí své vily alej dubů letních.

Se svými 135 lety jsou vzácnou přírodní památkou.

Tady u informační tabule byla příležitost pro Marii, aby nám o těchto chráněných dubech a historii celého údolí, něco přečetla.

Prošli jsme celým údolím Zátíšského potoka a vlastně celou cestu se střídaly vilky nejrozličnějších stylů, tak jak postupně vznikaly, a nebo v dnešní době byly vylepšeny.

Citlivě opravené stavby, nechybí ani lesní mateřská školka.

Hodkovičky, vlastně jejich nejzajímavější část, údolí Zátíšského potoka se dnes staly dalším místem které jsme na našich toulkách Prahou měli možnost poznat. Za krásného slunečného dne jsme se na okraji Braníka rozloučili. Někteří odjeli autobusem k tramvaji, větší část, ještě došla k hospůdce U Černého koně, kde jsme se docela slušně naobědvali. A ti kterým těch dnešních 5km nestačilo, pokračovali ještě podle Vltavy k Vyšehradu.

Nutrie na vltavských březích, zřejmě navštívily salon krásy. Jejich medový přeliv se nedá přehlédnout.

V Hodkovičkách 29. ledna 2015.

Kronika Mirek, fotky Alena Krstevová a Jiřina Žipková.

